

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s poštnim njem na dom za celo leto 3 glj., za pol leta 1 glj. 60 kr., za četrt leta 80 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice, št. 5. — Določniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novaku na velik-trgu po 5 kr.

Bekopisti se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za ostanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Naša ravnopravnost.

Začeti dobro, je dobro a bolje je, dobro končati. Že je precej let, kar imamo v državi našo ustavo, ali še doslej je v nekaterih rečeh samo na papirji in tu najbolj v članku, ki zagotavlja vsem ljudstvu, da so enakopravna. Kar se tiče slov. ljudstva, je ta članek še samo na papirji, v življenji ga mi čutimo še baš le malo, le redko kje. O tem se nam piše iz Šmarija in mi sodimo, da se godi po večjem enako po celem slov. delu štajarske dežele, če še ne slabše. Zato pa velja, kar se priporoča za Šmarijo, več ali manj tudi za druge kraje. Tudi g. županom je v tem mogoče storiti veliko, zato glejmo pa vselej, da pride povsod pravi mož na županji stol. Pismo iz Šmarija pa se glasi tako-le: Že 1888. leta prosili smo pri visokem c. kr. justičnem ministerstvu, da blagovoli ukazati naši c. kr. okrajni sodniji, da si ta omisli slovenski uradni pečat in slovenske tiskovine, napise.

Odgovor na našo prošnjo za svoje pravice prejeli smo dne 11. svečana 1889 pod štev. 16 res. potom c. kr. okr. sodnije v Šmariji. V odgovoru se nam je hanznilo, „da so se po dognani preiskavi o predmetu potrebne naprave naročile“. Teh prepotrebnih naprav pa še do danes noben človek ni videl, o njih ni duha, ni sluha!

Dve leti je minolo, pa uradni pečat še je vedno samo nemški, napis pod cesarskim orlom na steni sodnije je edino nemški. Nad 18.000 slovenskih prebivalcev v našem okraju ne velja to, kar velja 45 Nemcev in nemčurjev, ker teh jezik se spoštuje pri sodniji, oni ogromne večine se prezira in potiska v kot! Ali naj to mirno prenašamo? Ne, taka popustljivost bila bi za nas na veliko sramoto.

Ako smo se začeli enkrat za naše pravice potegovati, moramo vstrajati, ne smemo odstopiti, dokler se nam ne da to, kar nam gre. Mi hočemo biti pred našo sodnijo enakopravni glede jezika v vsakem oziru.

Če se justični erar boji stroškov, katere bi povzročila prenareditev uradnega pečata in napisov, izjavimo, da smo pripravljeni vse stroške plačati, oziroma erarju povrniti, ko nam predloži račune.

Gospoda poslanca M. Vošnjaka pa prosimo, da to na primeren način naznani gospodu ces. justičnemu ministru! Če bi se zahtevalo, položimo potrebno svoto takoj in preden se delo izvrši, pri c. kr. davkariji v Šmariji, ali njo pošljemo na svoje stroške naravnost visokemu ministerstvu na Dunaj. To storimo tudi radi tega, ker vemo, da se pečati in napisi, dokler bodo samo nemški, nikoli ne bodo obrabili, da se ne bodo novi naročili na državne stroške. Prepričan sem, da bi nam ne trebalo prosnjačiti za te stvari, ko bi imel naš trg župana, kateri bi bil mož na svojem mestu. Naš župan bi moral naše pravice strogo varovati, on bi se moral za nje potegniti, kjer se nam kršijo.

Naš župan je sicer Slovenec po traku, kedar si gre Zagreb ogledat razstavo, ker mu to med Hrvati ne škoduje; doma pa slovenski trak odloži in je naš nasprotnik. Volitev občinskega odbora se bliža; ponuja se mu prilika, da si očisti naš prijazen trg svoje lice! Pobri nimo se volitve in volimo zanesljive narodne in katoliške može v občinski odbor. Ako se ne brigamo za volitve, bomo se po volitvah spet kesali, pa takrat bode že prepozno!

Mandiski vinogradi v Slavoniji.

Na letošnji razstavi v Zagrebu sošla sva se z mojim mnogoletnim prijateljem prečastitim gospodom dr. Fran Bujanovičem, ki stoji tekoče šolsko leto na čelu nadepolnemu vseučilišču Zagrebskemu. Preprijazno me povabi, naj ga spremljam drugi dan v njegove gorice v Slavoniji, kamor se poda on v „berbo“ ali trgatav. Ker se je našel dragi mi tovariš, ki je bil pripravljen, mene spremljati na tem dalnjem izletu, sprejel sem to prijateljsko povabilo z veseljem.